

farnosť Vysoké Tatry

Ratolesť

ročník VIII.

číslo 3.

september 2016

Leopold Mandič

Detské tábory

Svetové dni mládeže

Krakov
SDM
2016

Marianka

BOHATÉ LETO

Toto leto bolo veľmi bohaté na udalosti. V našej farnosti ale aj vo svete ich bolo naozaj veľa. SDM v Krakove boli príležitosťou mnohých mladých z okolitých štátov, aby sa ich zúčastnili, veď tie ďalšie budú až v ďalekej Paname. Aj z našej farnosti tam bola skupinka mladých. Svätorečenie Matky Terezy bolo očakávané a preto sme veľmi radi, že sa uskutočnilo ešte v Roku Božieho milosrdenstva. Táto svätá žena bola naozaj plná milosrdenstva.

Aj naša farnosť zažila toto leto naozaj výnimočnú udalosť. Náš novokňaz Samuel Štefanides bol vysvätený za kňaza. Je to udalosť, ktorá sa tak často nestáva, preto sme my Tatranci na to veľmi hrdí a stále ho sprevádzame našimi modlitbami. Ešte mnoho iných zaujímavých udalostí sme počas leta prežili, v niektorých príspevkoch sa o nich dočítate.

Čas dovolení, oddychu i prázdnin je za nami. Deti a študenti zasadli do školských lavíc a zamestnaní opäť pracujú. Verím, že aj pekné farebné jesenné obdobie je pred nami. Myslím, že aj pekná jeseň môže priniesť pokoj, radosť i osvieženie v prírode. A ak prídu studené jesenné dni, bude sychravo a možno aj nepríjemne, vtedy je čas si spomenúť na našich blízkych zomrelých, ktorých môžeme navštíviť na cintorínoch, pospomínať, zasvietiť sviečky a úprimne sa za nich pomodliť.

Prajem peknú jeseň i oddychové čítanie našej Ratolesti. Nech Vás osvieži, povzbudí a prinesie aj duchovné dobro.

Monika Macuráková

ČO NÁM DÁVA ROK MILOSRDENSTVA

Bolo zaujímavé a pre pápeža charakteristické, ako v stredu po zemetrasení v Taliansku začal na generálnej audiencii čítať text príhovoru, ale po chvíľke váhania odložil pripravené texty a so slzami v očiach prosil prítomných o modlitby za postihnutých zemetrasením. Táto ľudskosť pápeža je sympatická. Dôvod, pre ktorý vyhlásil pápež František svätý rok milosrdenstva niektorí označujú ako prejav, pre pápeža tak charakteristickej, ľudskosti. Ono je to však oveľa hlbšie. V každom prípade ten najhlbší dôvod pozná iba pápež. Ale vieme o ňom dve veci: že je to múdry a hlboký muž. Práve z týchto skutočností môže prameniť dôvod vyhlásenia roku milosrdenstva. Ono je to však ešte hlbšie. Pohľad viery nám hovorí, že pápež je ten, ktorý nám s istotou ukazuje vanutie Ducha. A v konečnom dôsledku práve cez svätý rok milosrdenstva sa nám chce prihovoriť Duch Svätý, aby sme pochopili svoje miesto

v dejinách, v tomto živote, uskutočňovali ho a dostali na to posilu. Ak pochopíme dôvody, môžeme ho ľahšie prežívať. Ale ak ich aj nepochopíme, to dôležité je, aby sme sa ním nechali obohatiť a žili ho vo viere a otvorenosti voči Duchu Svätému. Nastáva pomaly čas, aby sme zhodnocovali, čo nám priniesol. Výziev je dosť a to na svetovej, aj farskej úrovni. Tá kľúčová pre náš život je však osobná úroveň. Do mojich dní, do času, ktorý mi dáva Boh, Ježiš predomňa stavia obraz Boha ako milosrdného Otca. Boh, ktorý s láskou a trepezivosťou čaká na návrat svojho syna. Dáva mu čas, aby pochopil aj cez vlastné pády, že to, čo je jediné správne a čo jediné nás zachráni, čo živorenie mení na život, je žiť Božím životom a nie svojím. Aj pri čítaní týchto stránok, Vám všetkým prajem otvorenosť pre vanutie Ducha Svätého.

Róbert Tokár, farár

SUMÁR DIANIA

• Primície

V nedeľu 19. júna 2016 prežívala naša farnosť nevšedný sviatok. Rodák z Vysokých Tatier Samuel Štefanides, ktorý bol 18. júna 2016 v Spišskej Kapitule vysvätený za kňaza, slúžil primičnú svätú omšu vo farskom kostole v Novom Smokovci. Viac na str. 11-12.

• Nanovo vytvorený spevokol

Bol to práve Samuel Štefanides, ktorý úspešne inicioval obnovenie zborového spevu v tatranskej farnosti. Požiadal Alenu Polomskú, aby skúsila nacvičiť ním vybrané piesne. A podarilo sa. Na primičnej sv. omši za sprievodu štrnástich hudobníkov účinkovalo päťdesiatpäť spevákov. A Samova reakcia v závere: „Obrovské ďakujem excelentnému farskému zboru, ktorý mal dnes slávnostnú premiéru. Veľkolepá premiéra!“

• Deň farnosti

Štvrtý Deň farnosti, s bohatým duchovným i spoločenským programom, sa niesol v znamení Roka Božieho milosrdenstva. Odpustovú svätú omšu v nedeľu 26.6.2016 celebraval vdp. Mgr. Blažej Dibdiak, dekan z Námestova, ktorému ďakujeme za povzbudenie. Viac na str. 4.

• Cyklopúť do Levoče

Aj tohto roku sa pán kaplán František a hŕstka nadšencov z našej farnosti 2. júla vybrali do Levoče na bicykloch. Cieľom bola Mariánska hora, odpust na sviatok Navštívenia Panny Márie. Viac na str. 5.

• Spomienka na sv. Jána Pavla II.

Nedeľa 10.7.2016 prilákala mnohých turisticky zdatných návštevníkov na Sliezsky dom. O 15.00 sme pri kríži, ktorý v roku 1995 požehnal sám Ján Pavol II., slávil spomienkovú sv. omšu. Hlavným celebrantom bol vdp. Martin Skladaný z Ľubice. Po sv. omši sme si uctili relikvie sv. Jána Pavla II. a pozreli dokumentárny film o jeho živote a poslaní.

• Koncerty

V júli sa vo farskom kostole v Novom

Smokovci konali až tri koncerty. V rámci festivalu Eurorchestries nám 4. júla 2016 zaspieval 25-členný detský maďarský zbor S.C. BUDAPESTIENSIS a 6. júla 2016 ukrajinský komorný ZBOR SVÄTŮ-POKROVSKÉHO CHRÁMU UŽHOROD. Vo štvrtok 21.7.2016 sa nám predstavil vyše štyridsaťčlenný Veľký študentský orchester z Londýna. Ďakujeme za nádherné zážitky.

• Púť k bl. sestre Zdenke

V jubilejnom roku stého výročia narodenia bl. Zdenky Schelingovej sme sa v jej rodisku v Krivej na Orave v sobotu 23. júla 2016 zúčastnili diecéznej púte. Viac na str. 5.

• Svetové dni mládeže

Od 28. do 31. 7. 2016 aj mladí našej farnosti prežili požehnaný čas so Svätým Otcom Františkom na 31. Svetových dňoch mládeže v poľskom Krakove. Viac na str. 6-7.

• Farský denný letný tábor pre deti

Naši najmenší zažili krásne i zábavné chvíle od 1. do 5.8.2016 ako „Milosrdné srdcia“. Staršie deti sa od 15. do 19.8.2016 každý deň učili byť Milosrdný ako Matka, Otec, Samaritán, Dobrý pastier, ako... Viac na str. 13-14.

• Odpust v Tatranskej Lomnici

Slávnostnú sv. omšu na sviatok Nanebovzatia Panny Márie slúžil pán farár Jozef Svitek z Novej Lesnej. Zdôraznil nám dôležitosť sľubov. Príklad nám dáva Panna Mária, ktorá po svojom sľube Bohu sa už nikdy nepýtala prečo, ale všetky bolesti a kríže i ukrižovanie vlastného Syna vytrvalo znášala až po svoje slávne nanebovzatie.

• Sv. omše na chatách

Počas letnej sezóny sú naplánované sv. omše pre turistov i na chatách. Prvú v tomto roku slúžil náš pán farár 16.7.2016 na Popradskom plese, druhú pán kaplán Janko 20.8.2016 na Zamkovského chate.

• Výlet do Viedne

To bol darček v závere prázdnin od nášho pána farára pre tých mladých, ktorí

počas leta ochotne pomáhali pri detských táboroch a brigádovali na fare a pri opravách v kostole.

• Prezentácia o Svetových dňoch mládeže 2016

Svoje zážitky, fotky a svedectvá zo Svetových dní mládeže nám v nedeľu 28. augusta 2016 prišli tlmočiť účastníci - „zástupcovia“ našej farnosti a podeliť sa tak o nádherný čas a spoločenstvo mladej živej Cirkvi. Cez ich rozprávanie sme sa mohli začleniť do toho radostného davu ľudí, ktorí pricestovali zo všetkých končín sveta na stretnutie so Sv. Otcom Františkom.

• Horolezecká stena

Na veľkú radosť mládeže postavil pán kaplán Janko, spolu s obetavými pomocníkmi, horolezeckú stenu zo severnej strany farskej budovy. Posvätil ju námestovský dekan vdp. Blažej Dibdiak. Počas farského denného tábora ju vyskúšali i naši drobci a zdá sa, že sa tiež všetkým zapáčila.

• Tajomstvo úsmevu

Divadelné predstavenie o živote a sile príhovoru blahoslavenej Zdenky Schelingovej nám predviedli mladí ochotníci z Lendaku v nedeľu 4.9.2016 v Charite v Dolnom Smokovci. Ďakujeme im za živý obraz svedectva Zdenkinej oddanosti Pánu Bohu, obety, pomoci a lásky.

• Oprava strechy farského kostola

Druhá náročná etapa opravy, výmena strešnej krytiny, je ukončená. Prvou bolo posilnenie statiky kovovými nosníkmi koncom minulého roku. Teraz bol kanadský šindel vymenený za medený plech. Súčasťou opravy bola rekonštrukcia svetlíka nad oltárnym priestorom. Nech Pán Boh odmení všetkých, ktorí toto dielo sprevádzali svojimi modlitbami, tých, ktorí pomáhali s rekonštrukciou a upratovaním i tých, ktorí prispeli svojimi milodarmi.

Zuzana Bradáčová

DEŇ FARNOSTI

Na farský deň z príležitosti sviatku sv. Petra a Pavla, patrónov našej farnosti, sa posledné roky naozaj tešíme. Stalo sa už tradíciou, že odpustová slávnosť nekončí sv. omšou, ale program pokračuje až do večera. Ani tento rok to nebolo inak. Odpustovým hosťom bol pán dekan z Námestova, vdp. Blažej Dibdiak, ktorý nám našich patrónov sv. Petra a sv. Pavla predstavil tak trochu netradične. Povedal nám, že my Tatraci budeme mať u sv. Petra iste protekciu, keďže je správcom kľúčov od nebeskej brány. Dozvedeli sme sa, že sv. Peter je nielen patrónom mesta Rím, pápežov, kajúcnikov, rybárov, námorníkov..., ale aj tých, ktorí majú strach. Predtým, ako zaprel svojho Majstra, sám pocítil strach, a tak má pochopenie, keď pociťujeme aj my strach, preto ho môžeme smelo prosiť o pomoc.

Sv. Pavla nám predstavil ako patróna teológov, duchovných pastierov, košíkárov, výrobcov stanov, katolíckej tlače, robotníkov, aj tých, ktorí často blúdia. Spomenul, že aj tí, ktorí často chodia do kostola a modlia sa, tiež sa mýlia a

potrebujú stále hľadať, pýtať sa, aby vedeli čo je správne, aby vedeli konať podľa Božej a nie vlastnej vôle. Toto spoznať nám pomôže príhovor sv. Pavla.

Počas sv. omše nám spieval náš tatranský zbor, ktorý ešte viac umocnil prežívanie tejto slávnosti.

Na konci sv. omše pán farár po prečítaní oznamov poďakoval pánovi dekanovi za účasť, homíliu, povzbudenie a všetkých pozval na ďalší program a na guláš a vtipne - ako je mu vlastné, dodal, že „tí, ktorí majú strach jesť tento guláš, nech prosia sv. Petra a tí, ktorí chcú odísť preč, nech tiež prosia sv. Pavla.“

Po sv. omši nasledovalo požehnanie áut účastníkov odpustovej slávnosti a potom bol výborný guláš, ktorí nám pripravili majstri kuchári. Myslím, že sme sa doň pustili „bez strachu“ a že bol výborný. Hneď po ňom nám deti predviedli v kostole pekné divadlo a vonku za farou pri potoku novopostavenú lezeckú stenu požehnal hlavný celebrant sv. omše vdp. Blažej Dibdiak. Ihneď ju vyskúšali naši mládežníci.

Program pokračoval zaujímavým rozprávaním manželov Porubských o Indii, ktorí boli ako dobrovoľníci v Kalkate a spoznali tam dielo Matky Terezy. Adorácia Taizé i Korunka Božieho milosrdenstva nám pomohla k stíšeniu a hlbšiemu prežívaniu tretej hodiny. Už tradíciou môžeme nazvať milé vystúpenie hudobnej skupiny, ktorá bola zložená z Tatrancov i „netatranca“. Zahráli i zaspievali nám moderné, ale i „staré ale dobré“ hity z minulých čias. Prispeli tak k dobrej nálade a káva i zákusky nám lepšie chutili. Tí, ktorí neboli na slávnostnej omši doobeda, išli večer na piatu a ostatní sme si ešte vychutnali výbornú náladu i atmosféru celého požehnaného dňa.

Ďakujeme Pánu Bohu za výborné počasie i všetkým, ktorí vystupovali v programe, navarili, napiekli, pomáhali, obsluhovali a akýmkoľvek spôsobom prispeli k tejto výbornej atmosfére.

Monika Macuráková

CYKLOPÚŤ DO LEVOČE

Každoročne na sviatok Navštívenia Panny Márie sa v Levoči schádza množstvo ľudí. Prečo? Žeby teplé náručie Matky hojilo rany v každom z nás???

Bicykle vytiahli nadšenci cyklošportu už druhý rok za sebou. Do batohu sme si pribalili okrem vody, jedla, oblečenia a dobrej nálady aj ľudí, ktorí na Mariánsku horu osobne ísť nemohli. Po spoločnej modlitbe na Peknej Vyhliadke, nevediac čo nás na ceste čaká a dôverujúc našim bicyklom, sme vyrazili. Úžasné počasie vydržalo až do Levoče. Oporou nám bolo sprievodné vozidlo so skvelou posádkou pripravené poskytnúť technickú, stravnú i psychickú podporu. Pri bazilike na Mariánskej hore nás vítal náš usmiaty novokňaz Samo Štefanides a naša zlatá sestrička Mária Magdalénka. Po sv. omši začala najťažšia etapa - návrat domov. Za skvelý nápad a zorganizovanie cyklopúte ďakujeme pánovi kaplánovi Františkovi.

Čo povie, stretneme sa aj o rok?

Monika Kúkolová

DUCHOVNÉ STRETNUTIE S BL. ZDENKOU V KRIVEJ

V jubilejnom roku 100. výročia narodenia blahoslavenej sestry Zdenky sme sa v sobotu 23. júla pripojili k diecéznej púti v Krivej na Orave, rodisku sestry Zdenky.

Bl. Zdenka nás v Krivej privítala v kostole sv. Jozefa s jej charakteristickým úsmevom. Uctili sme si jej relikvie, predniesli svoje poďakovania a prosby a cítili sme jej prítomnosť medzi nami.

Sv. omša sa konala pod holým nebom, blízko kostola, za krásneho slnečného počasia. Slúžil ju otec biskup Jozef Hal'ko, spolu so spišským otcom biskupom Štefanom Sečkom, viacerými kňazmi a naším pánom farárom Róbertom Tokárom, ktorý nás na púti sprevádzal.

Otec biskup v homílii poukázal na dôležitú úlohu Slovenska v Európe, ktorá má kresťanské základy. Zdôraznil a povzbudil nás, že aj my všetci máme byť svedkami viery, vernosti Kristovi, ctíť si, milovať a nasledovať Pannu Máriu v milovaní Boha, tak ako to robila bl. sestra Zdenka počas svojho života.

Po sv. omši nám štedrý Krivania pripravili

v miestnej Základnej škole pohostenie a posilnili sme sa aj na tele. Presvedčili sme sa, že duchovný odkaz bl. Zdenky je v Krivej stále živý. Dôkazom sú milí ľudia s veľkým srdcom, ktorí v nej žijú.

Nasledovala cesta do Zakameného, k hrobu otca biskupa Jána Vojtaššáka. Pri jeho hrobe nám pán farár porozprával silné zážitky a spomienky starších kňazov zo života otca biskupa a spoločne sme sa pomodlili korunku k Božiemu milosrdenstvu. Veríme, že otec biskup Vojtaššák bude čoskoro blahoslavený. Bude to potvrdením svedectva jeho života, ale prosieť o príhovor ho môžeme a „máme“ už teraz.

Celá púť sa niesla v duchu radostných stretnutí. Jednak so známymi – sestričkami sv. Kríža, rodákmi z Krivej, Trstenej, ale hlavne v duchovnom stretnutí s bl. sestrou Zdenkou, ktorá sa za nás všetkých prihovára v nebi. V tom stretnutí, ktoré sa začína už tu na zemi a bude trvať večne.

Agáta Slivová

SDM 2016 V KRAKOVE

Tri roky poctivých príprav, tisícky dobrovoľníkov a množstvo vynaloženej energie vyvrcholili v posledný júlový týždeň v druhom najväčšom meste Poľska. Krajina sa obliekla do sviatočného a na pár dní sa stala mladou tvárou milosrdenstva. Veľké množstvo pútnikov z viac ako 185 krajín prichádza do Krakova na medzinárodné stretnutie mladých, ktoré sa koná za účasti Svätého Otca Františka. Podujatie určené všetkým ľuďom dobrej vôle, no predovšetkým mladým, sa oplatí zažiť. Túto, tak skoro sa neopakovateľnú, ponuku zavítať na SDM do Krakova prijímame aj my – sedemčlenná skupinka Tatrančov vedená pánom kaplánom Františkom.

Zbalení, nezbalení, ide sa! Vo štvrtok ráno odchádzame spred fary a vydávame sa oproti novým duchovným zážitkom. Cesta autom prebieha v pohodovej atmosfére a bez problémov prichádzame do mesta Skawina neďaleko Krakova. Zložíme sa na žinienkach jednej z tried miestneho gymnázia. „Luxus“ o akom sa nám ani nesnívalo. V rámci kultúrneho

programu boli pre všetkých slovenských pútnikov pripravené koncerty, vystúpenia aj pohostenie v rehoľnej kaviarni. Ak sa chcel niekto utiahnuť a viesť rozhovor s Bohom osamote, mohol využiť pokojnú zónu s bránou milosrdenstva a dreveným krížom. Všade navôkol sa však ozývala vrava, spev aj smiech a rodná slovenčina v rozhovoroch dominovala. S Božou pomocou prichádzame do cieľa – Blonie. Veľký park, uprostred ktorého stojí stánok s oltárom. Svätý Otec práve prechádza v papamobile davom pútnikov. Všetci ho vítajú radostným krikom a mávaním. Rukami alebo vlajkami, hlavne nech celý svet vidí, že sme tu s ním a vytvárame jedno spoločenstvo s vierou v Ježiša Krista. Keď sa nám Svätý Otec prihovorí, celý dav stíchne a počúva: „Dnes sme sa tu zišli s jediným motívom: oslavovať Ježiša, ktorý je živý uprostred nás. Pochopili ste? Povedať, že je živý, znamená obnoviť našu túžbu nasledovať ho. Čo môže byť lepšou príležitosťou na obnovenie priateľstva s Ježišom než posilniť priateľstvo medzi vami?! Čo môže byť lepším spôsobom na

posilnenie nášho priateľstva s Ježišom než podeliť sa s ním s inými?!“

Piatkový večer patril krížovej ceste. Pohľad na tisícky pútnikov z rôznych kútov sveta pokorne pokľaknúcich pri každom zastavení a spoločne sa modliacich, je neopísateľný. Ešteže Svätý Otec vie, čo má povedať a čo my mladí potrebujeme počuť: „Ľudstvo dnes potrebuje mužov a ženy, a zvlášť vás mladých, ktorí nechcú žiť svoj život „polovičato“; mladých, pripravených stráviť život v nezištnej službe najchudobnejším a najslabším, napodobnením Krista, ktorý daroval celého seba samého pre našu spásu.“

V sobotu sa rannou svätou omšou lúčime so Skawinou. V miestnom kostole Božieho milosrdenstva sa na záver veľkým potleskom poďakujeme prítomnému starostovi a aj všetkým dobrovoľníkom za starostlivosť. Pobalíme si veci a v jedálni gymnázia si vyzdvihneme posledný balíček s obcerstvením. Minerálna voda pribalená navyše naznačuje, čo nás dnes čaká. V slnečnom a teplom počasí musíme

zvládnuť pešiu púť na miesto konania sa večernej vigílie - Campus Misericordiae (Areál milosrdenstva). Areál milosrdenstva nás ohromí svojou veľkosťou. Nie nadarmo sa práve tu očakáva najväčšia účasť pútnikov. Večerná vigília začína svedectvami mladých. Odvážne a dojemne tu rozpráva svoj príbeh aj sýrske dievča Rand. Príbeh je poznačený vojnou, bolesťou a končí sa prosbou o modlitbu za jej milovanú krajinu. „Čo môže byť lepšie než začať našu vigíliu modlitbou?“, pýta sa Svätý Otec. A tak sa my tu prítomní a celý svet v chvíľke ticha modlí za nepokojom zmietané krajiny. Osobitné čaro modlitbe dodáva krásny západ slnka. Keď nad našimi hlavami obloha potemnie, organizátori rozdájú sviečky šíriace sa zástupom ako malé svetielka nádeje. Spevácky zbor nám na dobrú noc zaspieva pesničku „Jesus Christ, You are my life“ (Ježiš Kristus, Ty si môj život) a potom sa už každý ukladá do spacáka na noc. Na noc strávenú pod holým nebom, pod hviezdami!

Nedeľným ránom sa SDM v Krakove oficiálne končia. Ako ten čas rýchlo letí! Na programe je už iba záverečná svätá omša. Svätý Otec nás v homílii vyzýva, aby sme sa nevzdialovali od Ježiša: „Kto prijme Ježiša, naučí sa Ježiša milovať. Vedzte plný život! Začnite od tejto chvíle a nechajte sa ním dotknúť. Lebo šťastie kľučí a rozkvitá v milosrdenstve. To je Jeho odpoveď, Jeho výzva, Jeho dobrodružstvo: milosrdenstvo!“ Pri pohľade na toľko mladých ľudí patriacich k rozličným národom, kultúram, jazykom je jasné, že poslanstvo milosrdenstva a lásky by sa malo rozšíriť do celého sveta. Záleží na nás všetkých. Nepochybne SDM 2016 v Krakove spojili mladých a posilnili spoločenstvo „detí“ národov oslavujúcich Ježiša Krista. Spomíname si pri tom na sv. Jána Pavla II., ktorý vysníval a podnietil tieto stretnutia. To nasledujúce sa uskutoční v roku 2019 v Paname. Tak teda vidíme sa v Paname priatelia!

Aneta Mária Kocúňová

Pre mňa boli Svetové dni mládeže jedným z najväčších životných zážitkov. Stretnutie ľudí z celého sveta, ktorí ukázali mladosť našej Cirkvi. Bolo to stretnutie s masou ľudí, s ktorými máte spoločné neporovnateľne viac ako obyčajné sympatie, s ktorými zdieľame rovnaké

životné hodnoty a máme spoločný cieľ. Bolo to až dojmavé svedectvo viery sveta, ktorý sa stále viac zdá byť vzdialeným od viery. Pápež František nás vo svojich príhovoroch vyzval k aktívnemu zapojeniu sa do diania v spoločnosti, aby sme tam kde sme boli nositeľmi nádeje a milosrdenstva. Nech sa teda tak stane! Z toho „praktického“ hľadiska organizátori zvládli toto obrovské podujatie na výbornú, myslím a verím, že pohostinnosť a srdečná služba usporiadateľskej krajiny bude odmenená.

Peter Dziak

SDM nemôžem hodnotiť inak ako pozitívne. My sme boli skvelá partia, na čele ktorej sme mali pána kaplána Bebka, bez ktorého by sme sa tejto akcie zúčastniť nemohli. Zažili sme kopec humorných ale hlavne duchovných zážitkov. Vidieť 2,5 milióna ľudí ako spievajú hymnu SDM, bolo niečo neskutočné. Vymieňanie spomienkových vecí s mladými z iných národov, slovenské katechézy našich otcov biskupov v Skawine a naživo vidieť pápeža Františka sú veci, ktoré jednoducho treba zažiť. Ďakujem Pánu Bohu, že som sa mohol zúčastniť tejto veľkolepej akcie a zažiť aká veľká, nekonečná a milosrdná je Jeho láska k nám. „Błogosławieni miłośnierni, albowiem oni miłośierdzia dostąpią“ (Mt 5,7).

Dávid Greňa

Na SDM som videl, že čo sa píše v Písme, je pravda: Kristus nám prišiel priniesť život v hojnosti. To som videl na všetkých tých ľuďoch, videl som, že cirkev nie je len ten zatracovaný hriešnik, ale že je živým telom Krista, z ktorého prúdi živá voda.

Ján Kostolník

Myslím, že hovorím za všetkých - boli to nezabudnuteľné chvíle a pozhnaný čas. Byť súčasťou jedného žijúceho spoločenstva mladých, ktorí sa nehanbia za svoju vieru, práve naopak, každý deň prežívajú v radostnom spojení s Milosrdnou Láskou, naplnení vášňou k životu. Duchovne ma obohatili slovenské katechézy a taktiež príhovory a homília Sv. Otca Františka, no jeden výrok sa mi vryl hlboko do pamäti: „Ak si slabý, ak padáš, pozri trošku dohora a tam je Ježišova natiahnutá ruka, ktorý ti hovorí: „Vstaň,

pod' so mnou.“ – „A ak to spravím znova?“ – „Aj vtedy.“ - „A ak to spravím ešte ďalší raz?“ – „Aj vtedy.“ ... Ježišova ruka je vždy natiahnutá, aby nás pozdvihla, keď padáme.“ Táto skutočnosť je úžasným povzbudením pre každého jedného z nás.

Veronika Kruppová

Napriek tomu, že sme si geograficky aj kultúrne vzdialení, tak to gro - základ máme spoločný: vieru v jedného Boha. Takže sme si boli všetci veľmi blízki ako jedna rodina. Týmto sme nastavili akési zrkadlo teroristickým útokom, že sa nebojíme stretávať a ukázať všetkým kto sme, kam kráčame a v čo veríme.

Dávid Pitek

Zo Svetových dní mládeže som si priniesol veľa pekných myšlienok z príhovorov Svätého Otca, kázni a katechéz. Veľmi ma povzbudil príhovor pápeža Františka, aby sme sa nebáli byť príkladom pre dospelých, aby sme odhodili strach a predsudky a budovali mosty s inými národmi. SDM sú dôkazom veľkého spoločenstva rôznej národnosti a kultúry, ktoré spája láska, smiech, radosť zo života a najmä viera v Krista. Krakov bol dôkazom, že Bohu nič nie je nemožné a stará sa o nás v každom čase a za každých okolností. Ďakujem, že som mohol putovať a zažiť svoje prvé SDM práve v Krakove.

Marek Varholák

Keď som sa vrátil z Krakova, viacerí sa ma pýtali: „Ako bolo?“ Odpovedal som: „Bolo veľmi dobre.“ Na ich tvárach som videl smútok a možno si pomysleli, škoda že som nešiel, že som si to nezariadil ináč. V Krakove som videl svedectvo viery mladých ľudí, ktorí sú zapálení pre Krista. Prišli, aby sa posilnili vo viere, ale aj utvrdili v presvedčení v nasledovaní Krista. Boli to dni, počas ktorých sme mohli ešte viac vnímať tú nádhernú atmosféru, ktorá vládla na Krakovských uliciach, úsmevy na tvárach mladých ľudí, ktorí vedeli prečo prišli do Krakova a čo si chcú z toho miesta odniesť a nechali sme sa viesť Bohom. Nechcem ostať len pri spomienkach, chcem to, čo som zažil, dávať ďalej, lebo aj takýmto spôsobom sa prejavuje milosrdenstvo.

František Bebko, kaplán

PRIORITOU KREŠŤANA SA MAJÚ STAŤ SKUTKY LÁSKY

Ježiš povedal Sestre Faustíne: „Milosrdenstvo máš svojim blíznym preukazovať vždy a všade, nemôžeš sa tomu vyhýbať, ani sa vyhovárať. Milosrdenstvo svojim blíznym môžeš prejavovať trojakým spôsobom: skutkom, slovom, modlitbou. V týchto troch stupňoch je obsiahnutá plnosť milosrdenstva a je nepochybným dôkazom lásky ku mne. Takto duša oslavuje moje milosrdenstvo. Ak duša nekoná milosrdenstvo akýmkoľvek spôsobom, nedosiahne moje milosrdenstvo v súdny deň.“

Boh nám dáva v tomto čase milosť, ktorú máme využiť pre svoje duchovné dobro ako aj dobro ľudí okolo nás.

V Katechizme Katolíckej Cirkvi môžeme čítať, že „Skutky milosrdenstva sú dobročinné skutky. Skutky telesného milosrdenstva spočívajú najmä v tomto: nasýtiť hladných, ujímať sa ľudí bez prístrešia, obliekať otrhaných, navštevovať chorých a väzňov, pochovávať mŕtvych.“

„Milosrdenstvo je cesta, ktorá spája Boha a človeka, pretože otvára srdce nádeji, že sme navždy milovaní napriek ohraničeniu nášho hriechu.“

Dnes sa často hovorí o utečencoch, o ľuďoch, ktorí prišli o strechu nad hlavou. Neraz som počul reakciu od ľudí: „Prečo pápež tak podporuje utečencov? Prečo je na strane chudobných?“

Prvým skutkom milosrdenstva je „dávať jesť hladným“. V Ježišovej dobe bol chlieb základným pokrmom. Prijímanie pokrmu sa teda bežne označovalo termínom: „jesť chlieb“. K Bohu smerovali prosby o chlieb, lebo on, dáva pokrm každému stvoreniu. Keď chýba chlieb, chýba všetko. Hlad je však charakteristický aj pre chudobných, ktorých Ježiš pre tento hlad a pre túžbu po spravodlivosti vyhlasuje za blahoslavených. V mnohých chudobných krajinách pretrvávajú krajná životná neistota. Vidíme, že nedostatok potravy a hlad neprestajne kosí veľmi mnoho obetí medzi toľkými

„Lazármí“, ktorým nie je dopriate sedieť pri boháčovom stole. Hlad nepramení natoľko z materiálneho nedostatku, ako skôr z nedostatku sociálnych zdrojov. Sv. Ján v Evanjeliu uvádza, že tento hlad dokáže uspokojiť len sám Ježiš, pretože on sám je „chlebom života“. Veľmi poučné je aj to, že eucharistické slávenie má už od založenie vo svojom centre lámanie chleba. Vyjadruje to skutočnosť, že Eucharistia sa začína Ježišovým gestom delenia a dávania: Potom vzal chlieb a vzdával vďaky, lámal ho a dával im, hovoriac: Toto je moje telo, ktoré sa dáva za vás. Toto robte na moju pamiatku.

Ťažko povedať, do akej miery sa nám podarí plniť skutky telesného milosrdenstva a možno práve skutok dávať jesť hladným, ale tri veci môžeme urobiť: chcieť byť milosrdní, modliť sa za to a usilovať sa o to. Hoci sa zdajú byť skutky telesného milosrdenstva celkom jednoduché, dobre vieme, že to pre nás až také bezproblémové nie je. V živote sa treba často niečoho zrieknuť. Dať seba a nežiadať nič. Byť k dispozícii druhým a zabúdať na seba.

Jedným z najväčších kameňov úrazu dnešného človeka je, že nemá čas. Nevie sa zastaviť. Dôsledky toho najintenzívnejšie pociťujú starí a chorí. Milosrdenstvo nemôže zostať pokojné, ak je jeden z jeho priateľov chorý, zranený alebo trpiaci. Nejestvuje láska k Bohu bez lásky k blížnemu.

Dnes sa často stretávame aj s pojmom chudoba. Tou najzákladnejšou je fyzická alebo ekonomická chudoba. Tá znamená nemať jedlo alebo pitie, ktorým by si človek zahnal hlad a smäd, nemať strechu nad hlavou, ani oblečenie, nezamestnanosť, choroba či postihnutie. Tejto chudoby sa dotýkajú prvé štyri skutky telesného milosrdenstva. Po fyzickej chudobe je kultúrna chudoba. Jej základ tvorí negramotnosť spolu s nedostatkom a absenciou možností vzdelávania a

napokon aj absencia nádeje na úspešnú budúcnosť. Ďalšou formou chudoby je sociálna chudoba, chudoba v oblasti vzťahov, chudoba spôsobená samotou a utiahnutosťou, smrťou manželského partnera, smrťou člena rodiny alebo blízkeho priateľa. Napokon existuje aj duchovná chudoba, dezorientácia, vnútorná prázdnota, úzkosť či dokonca zúfalstvo pre stratu zmyslu vlastnej existencie. Preto chudoba nie je len v slovách, ale je to realita života. Nemusíme byť v situácii, že nemáme čo jesť, ale môžeme byť chudobní duchovne – byť mŕtvi. Preto sa aj Sv. Otec dotýka chudobných, aby nemali pocit, že sú mŕtvi. Keď prejavujeme skutky milosrdenstva svojim bratom a sestrám, je to úplne rovnaké, ako keby sme ich prejavovali Ježišovi. Svet, v ktorom žijeme, potrebuje naše milosrdné ruky, nohy, oči, ústa, srdcia viac ako kedykoľvek predtým. Byť kresťanom znamená byť milosrdným človekom, ktorý sa premieňa na milosrdenstvo. Možno aj my sa máme zamýšľať, či skutky kresťana sú skutkami lásky, skutkami, ktoré sú milosrdné. V Loretánskych litániách sa spomína Panna Mária ako matka Božej milosti, uzdravenie chorých, útecha zarmútených, pomocnica kresťanov, pritom všetky tieto invokácie výslovne pripomínajú skutky milosrdenstva.

Sv. Otec František nás povzbudzuje: „Objavme radosť z Božej nehy. Nikto nepoznal hĺbku tajomstva Boha, ktorý sa stal človekom, tak ako Mária. Všetko v jej živote je formované milosrdenstvom, ktoré sa stalo telom. Matka ukrižovaného a vzkrieseného Pána vstúpila do svätyně Božieho milosrdenstva, pretože sa intímne podieľa na tajomstve jeho lásky.“

Prosme: Pane, daj, aby nielen moje srdce, ruky a ústa boli milosrdné, ale aby celý môj život bol milosrdný.

František Beško, kaplán

KAŽDÝ MARATÓN JE NOVÝ PRÍBEH

Predstavte si vzdialenosť asi ako medzi Štrbským Plesom a Tatranskou Lomnicou a vynásobte dvomi. Naša najúspešnejšia maratónska bežkyňa, dvadsaťosemročná Trebišovčanka Katarína Berešová, zvládla porciu 42 195 metrov za niečo vyše 2 a pol hodiny, čím sa kvalifikovala už na svoju druhú olympiádu – po Londýne aj do brazílskeho Ria. Klobúk dole!

• Katka, koľko tenisiek ročne zoderiete?

Na tréningy či súťaže potrebujem do roka tak 3 – 4 páry športovej obuvi. Súťažné maratónky nosím aj opakovane. Na preteky nemôžem ísť s úplne novými tenisikami, pretože by ma otláčili.

• Na čo kladiete popri tréningu najväčší dôraz?

Veľmi dôležité sú správna regenerácia, posilňovanie, odpočinok a strava. Napríklad ráno treba naštartovať metabolizmus. Nemôžem ísť pretekať alebo trénovať s

prázdny žalúdkom. Dám si teda aspoň pol banána alebo hoci len čaj s medom. Pred maratónom si vravím, že po dobehnutí zjem aj slona. Avšak aj niekoľko hodín po finiši mám poriadne stiahnutý žalúdok. Keď mám možnosť, rada si varím sama. A čo sa maškrtenia týka, nedám dopustiť na horkú čokoládu. Čím viac kakaa, tým lepšie ;-)

• Koľko pretekov za sezónu je podľa vás tak akurát?

Pre vytrvalcov z Európy sú štandardom také dva maratóny do roka. Príprava pred pretekmi trvá aj 3 mesiace a ešte aspoň mesiac po závodoch je človek doslova nepoužiteľný.

• Aké je optimálne počasie na behanie?

Najviac mi vyhovuje teplota okolo 17 stupňov, sucho, bezvetrie a slniečko schované za mrakmi. Úplne bláznivé to bolo na mojej prvej olympiáde v Londýne.

Počas štartu lialo, neskôr zasa páľilo slnko a potom sa znova rozpršalo. Bola som rada, že som to zvládla.

• Osobný rekord (2 hod., 36 min., 20 s.) ste takisto dosiahli za trochu neštandardných podmienok...

To bolo minulý rok vo Viedni. Vždy bežím podľa osobných pocitov a na základe údajov zo športtestera (pozn.: zariadenie na tele športovca monitorujúce napr. tep). Ten mi však po piatich kilometroch prestal fungovať, a tak som trénerovi hlásila vymyslené čísla pulzovej frekvencie. Keď to kouč zistil, krvi by sa v ňom nedorezal. Ale napokon sme si obaja s touto situáciou poradili a bol z toho môj „osobák“.

• Spomínali ste trénera. Trošku nám ho predstavte.

Mojím koučom je Michalovčan Gabriel Valiska. Pod jeho vedením behám od začiatku kariéry, už viac ako 12 rokov. Civilným povoláním je telovýchovný lekár

– ortopéd. Takže, keď treba, zájdem k nemu do ambulancie dať telo do poriadku.

• **Ponorková choroba nehrozí?**

Práveže nie, nevidáme sa totiž denne. Sme v pravidelnom telefonickom kontakte. Keď som na Slovensku, osobne sa stretneme tak raz za týždeň. Som rada, že tréner ma vie podporiť a podržať aj vo chvíľach, keď sa nedarí. Je optimista, doslova vie urobiť

z ničoho niečo. Za tie roky máme vzťah ako otec s dcérou.

• **Košice, Frankfurt, Düsseldorf, Londýn, Viedeň, Peking sú dejiskami vašich úspešne zvládnutých maratónov. Kde sa vám bežalo najlepšie?**

Skvelé pocity som zažívala počas MS 2015 v čínskom Pekingu. Všade vôkol

trate povzbudzujúci fanúšikovia, navyše s finišom priamo na štadióne. Každý maratón je však vo svojej podstate jedinečný, hoci vzdialenosť, ktorú treba odbehnúť, je rovnaká.

• **A čo domáce podujatia?**

Ako pravá východniarka mám rada polmaratón v Košiciach. Skvelá atmosféra, pri trati veľa známych, členov rodiny a priateľov. Tréner mi tu minule položartom-polovážne vravel, že keby som nekývala všetkým naokolo a nepomáhala Keňankám s obcerstvovaním, mohla som si vylepšiť aj osobný rekord.

Taká je Katarína Berešová. Neváha pomôcť súperkam na trati a nehladí pritom na seba. Hoci často trénuje v neľahkých podmienkach a doslova cez bolesť, nevzdáva sa a bojuje. Neustále sa usmieva a rozprávať sa s ňou je zážitok. Úspešná mladá žena, ktorej v potravinách nepredali víno na rodinnú oslavu, pretože vyzerá o 10 rokov mladšie než v skutočnosti. Apropos, počas jej ťažkých vysokohorských sústredení ju môžeme stretnúť nielen na bežeckých tratiach. Každú nedeľu si vyhradí čas aj na svätú omšu. Ako jedna z mála. Ozajstná reprezentantka. Veď ako je to napísané v Písme? „Podťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a Ja vás posilním...”

Martin Mistrik

BLAHOŠLAVENSTVÁ TROCHU INAK

Blahoslavení ste, ktorí máte pochopenie pre moju pomalú chôdzu a roztrasené ruky a neprskáte netrpezlivo, keď kulhavo prechádzam križovatkou a neviem už pekne jesť.

Blahoslavení ste, ktorí chápete, že moje ucho sa musí namáhať, aby som porozumel a rozprávate so mnou pomaly a zreteľne.

Blahoslavení ste, ktorí vidíte, že

moje oči sú zakalené, moje myšlienky sú smutné a taktne mi pomôžete, v čom práve potrebujem pomoc.

Blahoslavení ste, ktorí sa pri mne zastavíte s prívetivým úsmevom a máte čas trochu si so mnou pohovoriť a nerobíte to so zhovievavou iróniou.

Blahoslavení ste, ktorí nehovoríte, že som starý popleta, pretože stále niečo zabúdam a strácam.

Blahoslavení ste, ktorí mi dávate

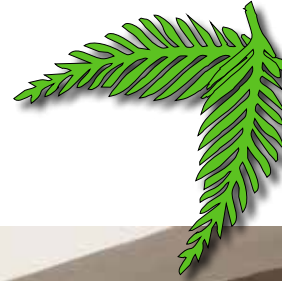
najavo, že som stále ešte človek, že nie som odpísaný, a že nie som tak celkom sám.

Blahoslavení ste, všetci, ktorí mi nejako uľahčujete dni mojej staroby a bolesti, ktoré mi ešte zostávajú a pomáhate mi prejsť po ceste do večného domova.

Až budem doma, budem o Vás rozprávať Otcovi...

VELKÝ SVIATOK

V Roku Božieho milosrdenstva dáva tatranská farnosť Cirkvi kňaza Samuela Štefanidesa.

V sobotu ráno 18. júna 2016 smerovali naše kroky na Spišskú Kapitulu, kde sa konala kňazská vysviacka. V preplnenej Katedrále sv. Martina sa vznášala posvätná atmosféra, umocnená veľkým počtom kňazov, ktorí prišli podporiť svojich nových spolupratov.

Myslím, že veta z Listu sv. apoštola Pavla Filipanom: „Boh, ktorý v tebe začal

dobré dielo, nech ho aj dokončí“, ktorú adresoval otec biskup Štefan Sečka ôsmim novokňazom, zarezonovala snád' vo všetkých prítomných. Veď Boh si každého z nás povoláva ku svätosti a je len na nás, ako odpovedáme na jeho volanie. Títo mladí muži počuli výzvu: „Pod' za mnou!“ a odpovedali Bohu láskou, ktorá nemyslí na seba, na svoje záujmy, ale je otvorená pre druhých, vie sa darovať a obetovať. Dávajú sa celí a bezvýhradne Najvyššiemu.

Obdivujem ich. Zvlášť v dnešnej,

uponáhľanej dobe, v ktorej sú pravé hodnoty zaznávané a často prevrátené. Nebudú to mať ľahké. Tu je však priestor aj pre nás veriacich, aby sme im pomáhali. Každý podľa svojich možností a schopností...

Primičnú sv. omšu slúžil náš novokňaz vo farskom Kostole sv. Petra a Pavla v Novom Smokovci v nedeľu 19. júna 2016. Na jej úvod povedal: „Táto sv. omša je o milosrdnom Pánovi, o Božom milosrdenstve a o našej vďačnosti Bohu. Milosrdný je ten, kto

miluje druhého, aj keď si to nezaslúži, keď odpúšťa, aj keď druhý na to nemá nárok. Milosrdný je ten, kto robí niečo pre druhých bez toho, aby sám z toho niečo mal. Taký je k nám Boh. Ponorme sa do tohto Božieho milosrdenstva.”

Celá sv. omša sa niesla v neopakovateľnom radostnom duchu. Veľký spevácky zbor, ktorý bol nanovo vytvorený práve na Samov podnet, milo prekvapil. Nacvičil piesne podľa jeho výberu a so štrnástimi hudobníkmi aj v horúčave

kostola dokázal vyvolať zimomriavky.

Za hlboký duchovný zážitok ďakujeme predovšetkým Pánu Bohu, nášmu primiciantovi, primičnému kazateľovi vdp. Jánovi Pramukovi - farárovi z Huncoviec, všetkým zúčastneným kňazom, diakonovi, bohoslovcovi, miništrantom i spevákom.

Chcem ešte Samovi poďakovať za novokňazské požehnanie a popriať mu, aby všade, kam Pán nasmeruje jeho kroky, rozdúchaval plamene Kristovej lásky v ľudských dušiach a bol spojivom ku

Kristovi. Jeho prvou kaplánkou je farnosť pod Mariánskou horou - Levoča. Želáme mu, aby sa stala aj jeho prvou láskou.

A čo dodať na záver? Už len nádej, že sa vyplní Samovo pranie, ktoré vyslovil na konci svojej primičnej sv. omše: „Chcem vás poprosiť naďalej o modlitby. Bez nich by som tu nebol, bez nich nebudem dobrým a svätým kňazom. Modlime sa za seba, aby sa nám darilo budovať krajšiu, lepšiu, viac Boží svet.”

Viera Bradáčová

TÁBOR PRE NAJMENŠÍCH MILOSRDNÉ SRDCIA

Prvý augustový týždeň bolo na fare v Novom Smokovci veselo. Každé ráno prichádzali tí najmenší z našej farnosti, aby si spoločne s animátorkami zaspievali, zahrali sa, pomodlili a naučili veľa nového. Ráno začínalo spoločnou modlitbou a pokračovalo podobenstvom o milosrdenstve. Pondelok – podobenstvo o milosrdnom otcovi, utorok o stratenej ovečke, v stredu o milosrdnom samaritánovi, vo štvrtok o boháčovi a Lazárovi. Pozreli sme si divadlo, hľadali stratenú ovečku, pomáhali si ako samaritáni, podelili sa s cukrikmi. V piatok sme spoločne napiekli dobroty pre našich rodičov. Tábor sme ukončili spoločnou

svätou omšou o 15.00 v Novom Smokovci.

Tábor veľkých s témou Milosrdný ako Matka, Otec, Samaritán, Dobrý pastier, ako...

Začali sme v pondelok 15.8.2016 na sviatok Nanebovzatia Panny Márie. Tábor otvoril náš pán farár. Všetkých nás srdečne privítal a povzbudil nás k láske k Pánu Bohu i k Panne Márii. Animátorky zahrali príbeh zo života Panny Márie, keď sa ponáhľala pomôcť svojej príbuznej Alžbete a tým jej prejavila milosrdenstvo. Nasledovalo veselé zoznamovanie, rozdelenie do skupín, výroba vlajok, športové hry. Počas hier si odvážni táborníci zmerali sily na

lezeckej stene. Po dobrom obede, ktorý nám celý týždeň pripravovali šikovné sestričky z Charity, sme si v krátkej katechéze spomenuli na naše mamy. V modlitbe sme im poďakovali za všetko, čo pre nás robia a odprosili ich za naše chyby a prehrešky proti nim. Poobedné hry sme prerušili o 15.00, keď sme sa spoločne v tento a aj ďalšie dni pomodlili Korunku k Božiemu milosrdenstvu. Celý týždeň s nami putoval obraz Božieho milosrdenstva, ktorý v tomto jubilejnom roku putuje po rodinách našej farnosti. Prvý táborový deň sme zakončili sv. omšou o 17.00, ktorú slúžil náš novokňaz Samuel. Ostatné dni sme mali samostatné sväté omše pre deti

s našimi kaplánmi Františkom a Jozefom.

Utorok sme začali bábkovým stvárnením podobenstva o Milosrdnom otcovi. Počas cesty do Charity v Dolnom Smokovci sme hľadali zašifrované tabuľky. Zastavili sme sa pri jaskyni so sochou Panny Márie lurdskej. Navštívili sme aj obchod, kde sme míňali „milosrdníky“ a nasmiali sme sa pri hrách.

V stredu nás prekvapil dážď. Po rannom krátkom príhovore našej sestričky a modlitbe za chorú tetu, sme sa rozdelili do troch skupín, aby sme pre starkých v zariadení pre seniorov v Tatranskej Polianke upiekli koláč, urobili malé darčeky a pripravili divadielko o milosrdnom

Samaritánovi. Do praxe sme uviedli skutok telesného milosrdenstva – navštevovať chorých. Starkí nás milo privítali v spoločenskej miestnosti. Toto stretnutie so starými a chorými ľuďmi v každom z nás zanechalo stopu.

Štvrtok sme sa vybrali na Medvediu lúku v Tatranskej Lomnici. Celý deň sme uvažovali o Dobrom pastierovi, ktorý hľadá stratené ovečky. Nám sa tiež po ceste stratili a tak sme ich hľadali. Naším nájdeným ovečkám, ktoré stratili pri úteku vlnu, sme poobede robili novú. A pukance nešli iba na ovečky, ale aj do našich brušiek.

Posledný táborový deň bol výnimočný. Vybrali sme sa autobusom na púť k

Panne Márii na Staré Hory. Cestou sme sa zastavili v Ružomberku, kde sme sa vyviezli kabínkovou lanovkou na Malinô Brdo. V bazilike na Starých Horách sme prešli bránou milosrdenstva. Pri svätej omši, ktorá bola ku cti Panny Márie, nám pán kaplán pripomenul, že dnešnou témou je: Milosrdní ako..., za tie tri bodky sme si doplnili obľúbeného svätého, ktorý je nám vzorom v preukazovaní milosrdenstva.

Vďaka ti, Bože, za celý tento týždeň, za nové priateľstvá a stretnutia s tvojím milosrdenstvom vo sviatosti pokánia.

Viac informácií a fotografií na www.rkctatry.sk v rubrike deti.

Detský tím

SVÄTÁ MATKA TEREZA NASÝTIŤ SMÄD PO LÁSKE

Je krásne, že práve v roku milosrdenstva, 4. septembra 2016 pápež František vyhlásil za svätú jednu výnimočnú ženu, ktorá žila v našej dobe - Matku Terezu. Ženu, ktorá dokázala naplno povedať Bohu svoje ÁNO. Za svoje poslanie si zvolila žiť lásku a vo svojom osobnom slube sľúbila ostať verná svojmu ÁNO v každom momente a nikdy toto volanie Boha po láske neodmietnuť. Jej bytostná potreba nasýtiť smäd po láske bola inšpirovaná Kristovým výkrikom na kríži: „Žíznim!“ Matka Tereza tento výkrik pochopila nie ako výraz agónie a ľudského utrpenia, ale ako smäd Boha po našej láske. Precítila, ako Boh túžobne žízni po láske v našich srdciach a čaká na našu odpoveď. Odpoveď aktívnu, tu a teraz. Tým, že svojou nepodmienečnou láskou budeme nasycovať ostatných, najmä tých, ktorí to najviac potrebujú.

Matka Tereza svoje dielo začala s veľmi skromnými zdrojmi, ale s dôverou. V povojnovej dobe opustila istotu svojho kláštora v Indii, ktorý jej zaručoval relatívne pohodlie, a vykročila smerom k neznámej a nepredvídateľnej budúcnosti v Kalkatských slumoch - v službe najchudobnejším z chudobných. Cítila, že je treba konať, jednoducho vošla do „čiernych dier“ žobrákov a robila to, čo v tej chvíli mohla. Ako mnohých z nás aj ju sprevádzal strach. Ako sama napísala: „Niekedy sa bojím, lebo nemám nič, nemám žiadne rozumy, žiadne vedomosti pre túto prácu, ale hovorím Mu, že moje srdce je oslobodené od všetkého, a tak úplne patrí Jemu, iba Jemu.“

Vo svojom snažení Matka Tereza vytrvala, a to aj napriek tomu, že počas dlhých rokov jej „temnej noci“ nebola schopná vo svojom vnútri cítiť prítomnosť Boha, aj keď po nej veľmi túžila. Aký úžasný príklad pre všetkých, ktorí tápeme v hľadaní Boha - ostať naplno verný Láske a dôverovať aj keď neprežívame stav duchovnej eufórie, ale skôr obdobie suchoty.

Matka Tereza žila to, čo napísala na svoju „vizitku“, ktorú ľuďom dávala pri stretnutiach: „Ovocím ticha je viera - Ovocím viery je láska - Ovocím lásky je služba - Ovocím služby je pokoj a mier.“ Ved' ako nás učí sám Kristus, žiť podľa jeho učenia neznamená hovoriť mu:

„Pane, Pane!“, ale stať sa milosrdnými voči svojim bližným, s ktorými sa Kristus sám identifikuje: „Bol som vo väzení a navštívili ste ma, bol som hladný a dali ste mi najesť, bol som nahý...“ Jednoducho vrátiť nášmu srdcu ľudskosť a naplniť ho radosťou z dávania, a byť aspoň nedokonalým odrazom nekonečnej Božej lásky voči ľuďom, ktorí nás obklopujú a potrebujú.

Ako kvapka čistej vody

Raz sa Matky Terezy jeden novinár provokatívne spýtal: „Matka Tereza, teraz máte sedemdesiat rokov. Keď zomriete, svet bude vyzeráť rovnako ako predtým. Čo sa vlastne zmení po toľkej námahe, ktorú ste vynaložili?“

Bez akéhokoľvek náznaku netrpezlivosti a s priateľským úsmevom odpovedala: „Viete, nikdy som si nemyslela, že dokážem zmeniť svet. Snažila som sa len byť kvapkou čistej vody, v ktorej sa môže odzrkadľovať Božia láska. Zdá sa vám to málo?“ Ako sa stávalo často, aj teraz zavládlo ticho. Nikto

sa neodvážil otvoriť ústa. Matka Tereza sa ešte raz obrátila k reportérovi a povedala: „Prečo sa aj vy nepokúsíte byť kvapkou čistej vody? Už by sme boli dvaja. Ste ženatý?“

„Áno, Matka Tereza.“

„Povedzte o tom aj vašej manželke, tak už budeme traja. Máte deti?“

„Áno, tri deti, Matka Tereza.“

„Povedzte to aj vašim deťom a už budeme šiesti.“

Naša skúsenosť z Kalkaty – dotyk nepodmienečnej lásky

Minulý rok sme ako manželia pobudli 3 mesiace v pôsobisku Matky Terezy, v indickej Kalkate – asi 15-miliónovej metropole plnej života na preplnených uliciach. V Kalkate sme pracovali v jednom z domov sestier Matky Terezy, zameranom na telesne a duševne postihnuté deti, ktoré ostali bez rodín.

Na naše prekvapenie táto skúsenosť bola jedna z najlepších, aké sme kedy zažili a ktorá nás hlboko poznačila. Vďačíme za to Matke Tereze a jej „stroju na lásku“, ktorý tam so svojimi sestrami vybuďovala. Akoby sme sa tam dotýkali bezpodmienečnej lásky. S dávkou strachu sme očakávali smútok a lútosť, ale po pár dňoch sme pochopili, že tam vládne nákazlivá radosť zo života, radosť z dávania, radosť so stretnutia človeka s človekom.

Naše pocity z Kalkaty priblížime v krátkom úryvku z našich emailov pre blízkych a v krátkej básničke s príbehom jedného dievčatka, s ktorým sme tam pracovali:

„Dobrovoľníčenie u sestier Matky Terezy nazývanými Misionárky Lásky bolo pre nás niečo krásneho. Srdcia nám podrástli do šírky aj do hĺbky: krásnou prácou a naplnením duchovného priestoru. Každé ráno, pred začatím práce, sme sa s inými dobrovoľníkmi modlili za to, aby sme aj tento deň mali „singlenessofpurpose“, čiže jednotu nášho zmyslu, úmyslu, cieľa – aby nám všetko, čo robíme, dávalo jednotný zmysel (bolo a smerovalo k láske). Nie je to krásne? Často by sme v živote chceli skombinovať rôzne ciele a zmysly, aby bol vlk sýty aj ovca celá, a naša energia sa rozpoľtuje medzi vecami, ktoré často ani nie sú kompatibilné. Na vlastnej koži sme asi doteraz najintenzívnejšie pocítili, čo je to žiť život naplno v realizácii tohto jediného princípu. Naša túžba: čo najviac ostať v tejto jednote aj naďalej. . .

Jeden múdry indický jezuita raz povedal: Všetci by chceli niekoho druhého meniť (boli sme totiž vychovaní s predstavou, že zmeniť sa majú všetci ostatní), všetci by chceli meniť samých seba (lebo si seba samých želajú vidieť lepšími, vznešenejšími), všetci by chceli meniť svet (lebo si myslia, že vedľa, ako by mal svet podľa nich lepšie fungovať). Ale my na tomto svete nie sme preto, aby sme svet a všetkých vrátane seba menili. My sme tu v prvom rade na to, aby sme tento svet MILOVALI. Čím ďalej tým viac si myslíme, že je to pravda.”

Kalkata blízko nás

Matka Tereza často opakovala: „Nemusíte chodiť do Kalkaty, aby ste objavili Ježiša v najchudobnejších z chudobných. Najchudobnejší sú priamo tam, kde ste vy, veľmi často vo vašich vlastných rodinách. Hľadajte ich, nájdite ich a milujte ich, pričom dbajte, aby sa láska vo vašom živote prejavila v praktických skutkoch lásky.”

Nech nám všetkým Svätá Matka Tereza pomáha ukazovať správnu cestu ku Kristovi!

Pripravili Viktor a Daniela Porubský

Vyžarovať Krista

Drahý Ježišu, pomáhaj nám šíriť Tvoj závan kamkoľvek ideme.

Nalej do našich duší Tvojho Ducha a zaplň ich životom.

Prenikni a ovládni celé naše bytie, tak úplne, aby naše životy boli vyžarovaním toho Tvojho.

Sviet' cez nás a buď tak v nás, aby každá duša, s ktorou prideme do styku, mohla cítiť Tvoju prítomnosť v tej našej.

Aby vzhliadla a už nevidela nás, ale iba Teba, Ježišu.

Zostaň s nami a potom začneme svietiť tak ako svietíš Ty. Svietiť tak, aby sme boli svetlom pre druhých. Toto svetlo, Ježišu, bude celé od Teba a ani trochu od nás. Budeš to Ty, ktorý bude svietiť na druhých cez nás.

Daj, aby sme Ťa velebili tak, ako to máš najradšej – svietiacna tých čo nás obklopujú.

Daj, aby sme Ťa hlásali bez hlásania, nie slovami, ale našim príkladom. Príťažlivou silou, citlivým pôsobením našich skutkov, plnosťou lásky, ktorú naše srdcia majú k Tebe.

Amen.

(oblúbená modlitba Matky Terezy)

Čarovný úsmev Snehy

(Kalkata, leto 2015 – Daniela P.)

Sneha je asi 10-ročné dievčatko v našom centre. Sneha nevie hýbať ani nohami ani rukami.

Keď ju človek položí na vozík, hlavička jej hneď padne. Sneha nevie hovoriť a je takmer úplne slepá.

Akoby to nebola náhoda, že v jej mene nájdeme krehký „Sneh“ aj „Nehu“.

Sneha ale dobre počuje a keď sa jej človek dlhší čas nežne a s láskou prihovára alebo jej spieva, a keď ju popri tom aj jemne pohladí po líci, vtedy to príde, pre mňa najmagickejší úsmev, aký som kedy videla. Nie je to len samotný úsmev, ale úplné roztopenie.

Vtedy akoby Sneha prichádzala z iného sveta, akoby chvíľu rozpoznávala, či ste to naozaj vy, či sa oplatí prísť z jej sveta do vášho. Po chvíľke to väčšinou príde, Sneha príde v tej najkrajšej podobe, akoby ma vtedy prišlo navštíviť šťastie samo.

Začne sa smiať, doslova výska od radosti, komunikuje, teší sa - je to nádhera, niečo magické.

Každý deň, predtým ako odídem, ju idem pohladiť.

Sneha sa pritom narodila ako zdravé dieťa, neskôr dostala tuberkulózu mozgu.

Očkovanie je povinné aj v Indii, ale nie všetci, najmä obyvatelia vidieka, ho absolvujú.

Do nášho centra Snehu doniesla ako asi 5-ročnú jej HIV pozitívna mama, o Snehu sa nemal kto postarať.

Pri tom všetkom čím si vo svojom živote Sneha prešla, pri všetkých jej telesných a duševných obmedzeniach cítim ako veľmi veľa lásky v sebe Sneha má. Je až neuveriteľné koľko lásky Sneha dokáže rozdávať, ako sa stala magnetom pre mňa, ale aj pre mnohých, ako si nás dokáže toto krehké bezmocné stvorenie omotať okolo prsta, ako nás jej magickým úsmevom a jej láskou dokáže roztopiť.

KARDINÁL JOZEF TOMKO SPOMÍNA NA MATKU TEREZU

Do nepriameho styku s Matkou Terezou som prišiel už pred tým, a to na Medzinárodnom eucharistickom kongrese v Pittsburghu v roku 1976. Matka Tereza tam mala stretnutie s mladými študentmi. Vtedy sa v Spojených štátoch prejavoval feminizmus, a tak prvá otázka bola, čo si myslí o kňazstve žien. Odpovedala: Nemám hlboké teologické vzdelanie, ale jedno si myslím, že keby Ježiš Kristus chcel, aby ženy boli kňazmi, tak by najprv udelil kňazstvo svojej matke Panne Márii.

Sprevádzal som pápeža Jána Pavla II. na jeho ceste v Indii a Matka Tereza nás vodila v dome, kde založila svoju reholu a ukazovala nám svojich chorých. Pamätám si, ako vedľa nás bolo počuť chrčanie umierajúceho človeka, ktorý bol už ale zaopatrený, očistený, a pritom to nebol asi ani kresťan. Tam sme očividne spoznali jej prácu.

Vždy, keď prišla na kongregáciu, vyhradil som si čas, aby mi všetko porozprávala. Ku každej činnosti pridala, aké je to pekné a ako celá evanjelizácia napreduje. Spýtal som sa jej, odkiaľ má všetky dobré nápady. Ona sa usmiala, pozrela hore k nebu, ukázala prstom a povedala: Tam z hora prichádza inšpirácia Ducha Svätého.

zdroj: webová stránka Vatikánskeho rozhlasu

SPOMIENKA NA VEĽKÉHO SVÄTÉHO

14. augusta uplynulo 75 rokov od smrti Maximiliána Kolbeho

Svätý Maximilián Kolbe bol františkán. Jeho veľká usilovnosť prispela k založeniu kláštora v poľskom Niepokalanowe a v Japonsku.

Dňa 17. februára 1941 zatkol Kolbeho gestapo. Uvážnili ho vo varšavskom väzení Pawiaku. Dňa 28. mája odišiel s transportom do tábora smrti v Osvienčime, kde dostal väzenské číslo 16670. Týranie a surové zaobchádzanie ho nezlomilo. Naopak, svojím príkladným správaním posilňoval svojich spoluväzňov. Keď sa podarilo jednému väzňovi utiecť z bloku, kde bol i otec Kolbe, na odvetu odsúdil veliteľ tábora na smrť hladom desať náhodne vybraných väzňov. Vtedy sa Maximilián Kolbe dobrovoľne prihlásil, aby zachránil život jednému z odsudených - väzňovi Franciszkovi Gajowniczкови (č. 5659). Posadili ho spolu s ostatnými väzňami do podzemného bunkra, kde sa celá skupina spoločne modlila a čakala na smrť. Nakoniec sa jej všetci dočkali.

Pripomeňme si podrobnosti tejto udalosti:

Je julový deň. Niečo sa stalo. Z tábora niekto utiekol. Sirény zavýjajú, komandá ženú dychčiacich väzňov na apel. Začína sa odpočítavanie... Zo 14. bloku jeden väzeň chýba. Zatiaľ čo prebieha hľadanie, tisíce väzňov trpnu v úzkostlivom mlčaní. Hľadanie sa pretiahne do neskorého večera. Útek sa zrejme vydaril. Na všetkých padá strach. Spomínajú si na vyhrážky veliteľa tábora: za každého zbeha zomrie od hladu dvadsať väzňov.

Do barakov sa môžu vrátiť až po zotmení. Jedlo však nedostanú. Vydesení, uzímení si líhajú na prične. Akýsi mladý človek šepká: „Budú nás decimovať... ja sa bojím...“ Otec Kolbe sa ho ticho opýta: „Bojíš sa smrti? Smrti sa netreba báť...“

V tú noc vyspovedal otec Kolbe mnoho väzňov. Robí to kedykoľvek a ochotne, hoci mu za to hrozí tvrdý trest. Nikdy neodmietne poskytnúť útechu.

V tom istom bloku je uväznený i seržant 36. pešieho pluku z Varšavy. Tvrdý, neohrozený človek. Utielol zo zajateckého tábora a za trest ho poslali do koncentráku. Chytli ho až na Slovensku, previezli do Zakopaného a odtiaľ ho spolu s 1500 goralmi odtransportovali do Osvienčima. Po niekoľkých mesiacoch ich zostalo nažive asi štyridsať. Do konca vojny prežili z celého transportu len traja.

Seržant nepoznal otca Kolbeho. Ani otec Kolbe nepoznal seržanta. Ľudia, čo živorili v Osvienčime, väčšinou o sebe veľa nevedeli. Keď na druhý deň väzni nastúpili, tí dvaja ani nestáli vedľa seba.

Začal sa apel. Rev povelov, bitka, odpočítavanie, raporty. Nakoniec prichádza okamih, ktorý vždy vítajú s úľahčením: odchod pracovných skupín. Ale 14. blok zostane na mieste... Musí stáť v pozore až do úplného zrušenia sa. Veliteľstvo tábora medzitým pokračuje v pátraní po väzňovi.

Už dávno pominulo poludnie. Väzni stoja ďalej. Pracovné skupiny sa po celodennej drine vrátili do tábora. Po utečencovi ani stopy. Šíri sa zimničný strach.

K desaťstupom väzňov sa blíži veliteľ tábora Fritsch. Je dôverníkom a pravou rukou krvavého Hesseho. Drobný, chudý, s pretiahnutou tvárou. Pod šiltom dôstojníckej čiapky mu horia zlostné oči. Náročky ide pomaličky, kníše sa v bokoch, vychutnáva hrôzostrašné napätie, ktoré narastá v ľudoch. Zastavuje sa. Jeho pohľad ako pohľad hada bez slova prechádza po desaťstupoch. Akoby ich hypnotizoval. Z ničoho nič začne hovoriť. Hovorí rýchlo, vrieskavo. Tlmočník horlivo prekladá.

„No dobre. Tak vy utekáte?! Nechce sa vám robiť! Keby ste lepšie pracovali, dostávali by ste viacej žrať! Aj desať litrov by ste mohli vychlochtať! Ale ja vám teraz ukážem, vy zbehovia... Spomínate si, čo som vám sľúbil? Za jedného - dvadsať. Pre dnešok sa uspokojím s desiatimi. Pre

výstrahu! Ale keby sa to malo opakovať...“

Hrobové ticho. Zblednutí väzni otvorenými ústami lapajú dych. Fritsch prejde na krídlo pravého desaťstupu a prechádza pomaly okolo. Napäto skúma tváre zúbožených postáv. Beda, ak sa mu zdá, že niekto vzdoruje jeho pohľadu! Beda tomu, kto uhne očami! Fritsch zdvihne nedbalo ruku: „Tento...“ Je ticho. Dýchanie ľudí znie ako stony. Potom prechádza okolo druhého desaťstupu. A znovu padne slovko: „Tento...“

Už ich je desať. Desať ľudí odsúdených na strašnú smrť hladom. Nie na milosrdnú, rýchlu smrť guľkou, ale na tú najhoršiu, najhroznejšiu smrť zo všetkých, o ktorej sa v lágri iba šepká, na smrť, pri oznámení ktorej tuhne v žilách krv.

Jedným z kandidátov smrti je seržant poľskej armády Franciszek Gajowniczek. So slovami „Úboha žena, chudátká deti...“ vystúpil z radu a postavil sa na miesto označené esesákom.

Onedlho odvedú odsúdencov do 11. bloku, do bloku smrti. Ostatní sa vrátia do baraku s pocitom úľavy, že zostali nažive. Zatiaľ...

Vtom vystúpi z radu väzňov akási postava v pruhovanom koncentrákovom obleku, s hlavou charakteristicky naklonenou k ľavému ramenu. Fritsch sa strhne. Čože? Väzeň, ktorý sa bez rozkazu opováži vystúpiť z radu? Nie! To tu ešte nebolo! Zmocní sa ho nepokoj. Atentát? Tie svine sú všetkého schopné! Jeho ruka zovrie pažbu pištole. Esesákov hlas preskakuje: „Stehen, bleiben! Was ist los?! Was will der Saukerl?!“

Otec Maximilián Kolbe zostane stáť. Medzi radmi väzňov, ktorí skameneli od napätia, a medzi spanikáreným veliteľom. Hovorí ticho. V posledných radoch väzňov ho ledva počuť.

„Dovolíte mi ísť na smrť namiesto toho odsúdeného?“

Čo sa Osvienčim stal Osvienčimom, pri apele nevystúpil nikto s podobnou žiadosťou. Fritsch dlho mlčí. Jeho tvár sa pretiahne ako papuľa psa, ktorý sa práve

chystá pohryzť. Konečne sa opýta.

„Čo si zač?“

„Katolícky duchovný.“

„Namiesto koho chceš ísť?“

„Namiesto tohto,“ otec Kolbe ukáže na seržanta.

„Prečo to robíš?“

„Som starý, unavený človek. A som sám na svete. Môj život už spoločnosti veľmi neprospeje. A on má rodinu...“

Nedbalé gesto ruky znamená súhlas. Bez revu a bitky. Ohromený seržant sa vracia na svoje pôvodné miesto v rade. Otec Kolbe zaujme jeho miesto medzi odsúdenými.

V podzemí 11. bloku sú cely smrti. Tam napchajú donaha vyzlečené obete. Od tej chvíle nedostanú ani kúsok chleba, ani dúšok vody. Nárek a stenanie prenikajú múrmi. Potom sa do nariekania zamiesi spev. Tí ľudia dolu sa modlia, tí ľudia „podminovali“ osvienčimskú katovňu modlitbou.

Nemci úžasnutí načúvajú. Vedia, kto spôsobil, že sa tí zaživa pochovaní modlia, namiesto toho, aby šaleli od hladu a smädu.

Dňa 14. augusta 1941 - dva týždne po tom, ako ho uvrhli do kobky smrti - javí otec Kolbe ešte známky života. Nemeckí katani ho dobijú fenolovou injekciou.

Tak zomrel otec Maximilián Kolbe. Na vigíliu Nanebovzatia Panny Márie, v predvečer sviatku Kráľovnej Nebies. Ako jej verný rytier. Dalo by sa o ňom povedať to, čo prehlásil on sám pri správe o smrti svojho brata: „Po prvom návale žiaľu moje srdce zaplavila radosť. List bol odoslaný v predvečer Nepoškvrneného Počatia, okolo 16. hodiny, čiže v ten deň, kedy zomrel... A pohreb sa konal práve v deň sviatku. Ako by som mohol smútiť? Veď prečistá Panna Mária si ho iste vzala k sebe...“

pripravila Monika Macuráková

SKUTOČNÁ CELEBRITA

SVÄTÝ LEOPOLD MANDIČ

PATRÓN EKUMÉNY, SPOVEDNÍKOV

Silné emócie a vzrušenie sprevádzali príchod pozostatkov sv. Pátra Pia z Pietrelciny a sv. Leopolda Mandiča, ktoré slávnostne privítali v Ríme vo februári tohto roku. Do Večného mesta prišli pri príležitosti Roka milosrdenstva zo San Giovanni Rotondo a z Padovy.

Páter Pio je svetoznámy kapucín, no Leopold Mandič je pomerne neznámy svätý. Jeho oddanosť službe zmierenia však spôsobila, že Pápež František ho vybral za jedného z patrónov mimoriadneho svätého Roka milosrdenstva.

Sv. Leopold Mandič, františkán, kapucín, nasledovateľ sv. Františka bol veľmi pokorný brat a to mu dovolilo otvoriť sa Bohu. Bol vnímavý na to, čo je tajomstvom života, tajomstvom lásky. Bol veľmi nízky, meral len 135 cm, ale malý postavou bol veľký vo svojom srdci. Bol to človek zamilovaný do Boha, zamilovaný do ľudí. Dal celému svojmu životu tón lásky a Boh ho naplnil veľkými darmi.

Krstným menom sa volal Bogdan. Narodil sa v chorvátskom mestečku Herceg Novi pri zálive Kotorská boka v roku 1866 ako dvanáste dieťa v rodine majiteľa jadranskej rybárskej flotily. Jeho mama bola veľmi nábožná a možno to boli základy duchovného života sv. Leopolda. Od malička bol vychovávaný vo veľkej úcte a láske k Bohu. Keď mal osem rokov, kľačal v kostole ako kôpka nešťastia. Spáchal totiž niečo, čo považoval za mierny prečin, ale sestra ho vyhrášila, priviedla k farárovi a ten mu ako pokánie nariadil ponížujúce kľačanie. Vtedy sa chlapec rozhodol, že keď vyrastie, stane sa rehoľníkom – spovedníkom, ale takým, ktorý bude k hriešnikom pristupovať s dobrotou a milosrdenstvom. Ako osemnásťročný vstúpil do rehole. Od začiatku pôsobenia v kláštore bol tichým, zbožným bratom, ale s jednou veľkou túžbou - chcel ísť na Východ, aby tam slúžil ako misionár, ktorý prispeje k zlúčeniu pravoslávnych ortodoxných kresťanov s katolíckymi, aby sa navrátili k pôvodnej jednote, ktorú si náš

Pán tak veľmi želá. Hoci táto veľká túžba horela v jeho srdci až do smrti, nikdy nebola splnená. Aj keď opakovane žiadal predstavených, aby ho tam poslali, vzhľadom na jeho chatrné zdravie i na jeho rečovú vadu mu to nedovolili. On sa totiž zajakával, takže nebol práve najvhodnejší kazateľ, nieto misionár. Tak najprv slúžil ako brat kňaz v Chorvátsku, neskôr bol preložený do Talianska, tam prešiel niekoľkými klášťormi a nakoniec zostal v Padove, kde pôsobil veľmi požehnané až do svojej smrti v roku 1942.

Stále ho trápilo, že nemôže byť misionárom na Východe. Odmalička totiž býval v susedstve pravoslávnych kresťanov, ktorí žijú v Srbsku. Videl ten rozdiel medzi katolíckymi a ortodoxnými a veľmi chcel, aby sa zjednotili. Nakoniec však dokázal prijať hranice, ktoré mu Boh vymedzil a ako mohol slúžil, aby naplnil to kňazské i rehoľné povolanie, ktorým bol obdarovaný. Rozhodol sa, že všetko, čo bude robiť alebo prežívať, bude brať ako obeť a ako duchovnú službu, ktorá prispeje aspoň nadiatku k zjednoteniu medzi Východom a Západom. S veľkou horlivosťou a láskou sa venoval kajúcnikom. Stal sa z neho vynikajúci spovedník, ku ktorému prúdili davy ľudí. Snaha o ich večnú spásu ho zasahovala až do hĺbky duše. Spovedal dvanásť i štrnásť hodín denne. Bol obdarený mimoriadnymi schopnosťami. Videl do svedomia ľudí, poznal ich tajné hriechy, ale hlavne im dokázal pomáhať na ich duchovnej ceste. Vedel im povedať, kadiaľ majú vo svojom

duchovnom živote ísť. Na jeho príhovor sa stali mnohé zázraky a uzdravenia. Ale túžba ísť na Východ v ňom stále zostávala. Nakoniec dospel k prehláseniu, že jeho Východom bude každá duša, ktorej sa bude v spovednici venovať.

Vždy hovorieval: „Verte, Boh je lekár i liek.“ Cítil, že len Boh je ten, kto uzdravuje človeka. Mimo neho začína oblasť tieňa, začína smrť. Sv. Leopold je svedkom Božieho milosrdenstva, jeho život je dôkazom, že môžeme Boha milovať skutočne celým srdcom, celou dušou, celou myslou.

Hrob obetavého zmieriteľa ľudí s Bohom a izbička, v ktorej spovedal, sa stali cieľom púti a miestom mnohých omilostení.

Zuzana Bradáčová

PÚTNICKÉ MIESTO MARIANKA

Marianka je najstaršie pútnické miesto na Slovensku. Jeho pôvod a história je sčasti zahalená legendami. Historici rádu pavlínov, ktorý toto miesto spravoval, zapísali ústne tradovanú legendu o pustovníkovi, ktorý žil v tomto údolí a z hruškového dreva si vytesal sošku Panny Márie (podľa pavlína Ľudovíta Kummera to bolo v roku 1030). Počas nepokojov, ktoré nastali v Uhorsku po smrti kráľa Štefana, pustovník musel zo svojho miesta utiecť. Sošku skryl do bûtľavého stromu. Našla sa o niekoľko desaťročí neskôr. Spôsob ako sa soška našla je tiež zahalený tajomstvom. Najznámejšia tradovaná legenda hovorí, že v údolí žil zbojník, ktorému sa narodili ťažko postihnuté deti. Keď to nešťastný otec videl, sľúbil že napraví svoj život a dal sa na pokánie. Vo sne sa mu vrah zjavila Matka Božia a ukázala mu miesto, kde má kopať v zemi, nájsť tam sošku a pod ňou prameň. Ak vo vode prameňa vykúpe deti, budú zdravé. Tak sa aj stalo a bývalý zbojník zasvätil po tejto udalosti svoj život Božej službe.

História pútnického miesta sa začína písať od roku 1377, keď sa tu zastavil uhorský kráľ Ľudovít I. Veľký z rodu Anjou. On položil základný kameň kostola a zveril správu pútnického miesta rádu Pavlínov. V roku 1380, keď bol kostol dostavaný, ten istý kráľ slávnostne preniesol milostivú sošku na hlavný oltár.

Kostol Narodenia Panny Márie je pôvodne gotický. Gotickú konštrukciu si aj zachoval. Koncom sedemnásteho storočia bol na náklady cisára Leopolda I. rekonštruovaný v barokovom slohu. Z tohto obdobia pochádzajú štuky, maľby, ozdoby a bočné oltáre, ktoré sa nachádzajú v lodi kostola. Aj presbytérium bolo prestavané v barokovom štýle, ale koncom devätnásteho storočia (1877) bolo regotizované. Z tohto obdobia pochádza neogotický hlavný oltár, bočný oltár Božského Srdca Ježišovho a vitráže v oknách kostola. Väčšina architektonických pamiatok v mariánskom údolí pochádza z obdobia baroka. Lurdská jaskyňa a krížová cesta boli postavené v prvej polovici dvadsiateho storočia.

Rád pavlínov spravoval pútnické miesto od spomínaného roku 1377 do roku 1786. Na tomto mieste zažil slávny rozkvet, ale aj úpadok a zánik. Od šestnásteho storočia sídlil v Marianke generálny predstavený rádu a pavlíni tu mali aj teologické štúdium. Generálny predstavený mal právo udeľovať doktorát teológie.

V roku 1786 Jozef II. zrušil okrem iných aj rád pavlínov, a tak Marianku dlhé roky spravoval diecézny klérus. Kláštor neskôr kúpil knieža Schwarzenberg z Orlíka nad Vltavou, ktorý ho prestaval v klasicistickom štýle na poľovnícky zámoček. Z kláštora sa stal kaštieľ, ktorý vlastnilo viacero grófskych rodín.

V rokoch 1927 - 1950 pútnické miesto spravovala Kongregácia bratov tešiteľov, ktorá vznikla v roku 1922. V roku 1936 dali tešitelia postaviť krížovú cestu so sochami v životnej veľkosti. Pútnik sa tak pri ceste touto krížovou cestou akoby stal jej súčasťou. Krížová cesta vedie ku Kaplnke Svätej studne, ktorá bola vystavaná nad zázračným prameňom. Z tohto prameňa je možné si naberať vodu.

V roku 1950 bola kongregácia násilne zlikvidovaná spolu s ostatnými rehoľami na Slovensku, ale od roku 1990 sa znova ujala správy Marianky. Tešitelia zrekonštruovali kostol a bývalý pavlínsky kláštor (kaštieľ), ktorý slúži ako pútnický a exercičný dom. V súčasnosti v Marianke sídli generálny predstavený Kongregácie tešiteľov.

Neďaleko kostola je Lurdská jaskyňa. Po obidvoch stranách vidieť veľké množstvo maličkých tabuľiek s prosbami a ďakovaniami, ktoré tu pútnici predložili Pannej Márii.

Pri návšteve Bratislavy si k tomuto pútnickému miestu nájdite cestu a navštívte ho, určite tu naberieť novú energiu a povzbudenie.

Monika Macuráková

SEDEMBOLESTNÁ PANNA MÁRIA

Sviatok Sedembolestnej Panny Márie, ktorú pápež Pavol VI. vyhlásil v roku 1966 za hlavnú Patrónku Slovenska, si Slovensko a Katolícka cirkev pripomínajú 15. septembra. Prvá zmienka o sviatku Sedembolestnej Božej Matky pochádza z roku 1412. Pre celú Cirkev ho však ustanovil až pápež Benedikt XIII. v roku 1727.

Mariánsky sviatok Sedembolestnej Panny Márie však môže pre niektorých znieť priveľmi pochmúrne, vzdialene od skutočnej kresťanskej radosti.

Niektó iný by mohol povedať, že je to iba emocionálna pripomienka vhodná pre starších veriacich.

Lenže životný príbeh Božej Matky je nadčasový, je to vlastne sled modelových situácií, ktoré nám Boh ponúka na stále rozjímanie.

To, čo ona prežila, vedená Duchom Svätým, to akoby sa v nejakej forme prejavovalo aj v živote človeka. Od radosti z narodenia nového človeka, cez strach o život malého Ježiša a útek do Egypta... Či neskôr jeho sprevádzanie počas účinkovania, až po

bolesť pod krížom vlastného syna.

Koľko životných udalostí z Máriinho života je tak podobných tým dnešným.

Panna Mária mala vo svojom živote mnoho bolestí. Číslo sedem v biblickom slova zmysle znamená plnosť. No predsa tradícia hovorí o konkrétnych siedmich bolestiach, ktoré Panna Mária vo svojom živote prežila. Sú to:

Proroctvo Simeona v chráme („tvoju dušu prenikne meč“)

Útek do Egypta pred kráľom Herodesom, ktorý chcel zabiť malého Ježiša

Strata dvanásťročného Ježiša v chráme

Stretnutie s Ježišom na krížovej ceste

Ukrižovanie a smrť Ježiša

Snímanie z kríža

Ježišov pohreb

Iste dnes nie je ľahké rozprávať o utrpení. Každý sa snaží bolesť nejakou potlačiť a stlmiť najrozličnejšími liekmi. V laboratóriách na celom svete tisíce vedcov hľadajú spôsob, ako by sa dala zmierniť

bolesť človeka.

Nikto z ľudí nechce byť chorý, nechce trpieť či hovoriť o utrpení.

A predsa sviatok Sedembolestnej Panny Márie nám pripomína jej životné ťažkosti, dokonca naši predkovia si vyvolili práve Sedembolestnú matku za svoju Ochrankyňu a Patrónku.

Zvykneme hovorievať, že keď si niečo neprežil, nedokážeš to pochopiť.

Preto bolestná Panna Mária je nám o to bližšia, ... o to skôr akoby dokázala precítiť ľudskú bolesť, lebo mnoho z nej aj sama prežila.

Sv. Terezka Ježiškova, ktorá prežila zázračné uzdravenie prostredníctvom Panny Márie, vyhlásila, že Panna Mária je viac matkou ako kráľovnou. Od kráľovnej si držíme určitý odstup, ale k matke sa môžeme s dôverou prituľiť.

To je tá radostná zvesť, že máme matku. Nie sme sirotami. Máme Matku, ktorá chce každého priviesť k svojmu Synovi.

Ján Dubecký, kaplán

HYMNUS K NARODENIU PANNY MÁRIE

*Ty, Panna sveta, spanilá,
vznešená neba kráľovná,
Ty, hviezda morská žiarivá,
panenská matka čarovná.*

*Milo sa zjav a ožiar svet,
kde sa zlo s dobrom preteká,
prines a daj nám spásny kvet,
Ježiša - Bohočloveka.*

*Slávime sviatok ročitý,
máš slávne narodeniny,
celý svet radosť pocíti,
nad dcérou slávnej rodiny.*

*Na tejto zemi zrodení
skrz Teba nebu patríme,
lebo sme s Bohom zmierení
pokojom, ktorým Tvoj Syn je.*

*Trojici svätej sláva buď
na veky vekov vznešená,
že môže volať Boží ľud.
Hľa, matka Cirkvi blažená.*

PREČO SA MODLÍME ZA ZOSNULÝCH?

Náuka Cirkvi o posmrtnom živote hovorí, že po smrti má duša tri možnosti: buď odchádza do neba, do pekla alebo do očistca - z ktorého sa neskôr dostane do neba. Dňa 2. novembra si pripomíname všetky duše, ktoré sú ešte v očistci. Tam si totiž nemôžu sami pomôcť. Pomáhať im môžeme svojimi modlitbami a odpustkami, ktoré môžeme v dňoch 1.-8. novembra pre nich získať. Tieto duše síce majú odpustené hriechy, no v očistci si musia odpykať následky za hriechy, teda tresty. Očistec je podobný pekelným mukám, no existuje v ňom na rozdiel od pekla radostná nádej, že po odtrpení všetkých trestov s istotou nasledujú nebeské radosti. Duše trpiace v očistci označujeme ako Cirkev trpiacu. Modliť sa za zosnulých je prastará obyčaj, ktorá existovala dokonca aj u pohanov. Tí vo výročný deň smrti spomínali na svojich zosnulých a prinášali za nich obety. Židia takisto konali modlitby a obety za zosnulých, napr. Júda Machabejský poslal do Jeruzalema dvetisíc drachiem striebra, aby sa v chráme konali modlitby a obety za odpustenie hriechov tých, ktorí padli v bitkách s pohanmi. Aj Pán Ježiš sa počas svojho života na zemi vyjadril v podobnom duchu – zmieriť sa už počas cesty pred súd, aby nás sudca nevrhol do väzenia odpykať si celú dlžobu. Sv. apoštol Pavol

vo svojom Prvom liste Korinťanom zase píše: „...dielo každého vyjde najavo. Ten deň to ukáže, lebo sa zjaví v ohni a oheň preskúša dielo každého, aké je. Čie dielo, ktoré naň postavil, zostane, ten dostane odmenu. Čie dielo zhorí, ten utrpí škodu, on sa však zachráni, ale tak ako cez oheň.“ Podľa výkladu sv. Ambróza treba chápať tieto slová v tom zmysle, že po smrti bude ešte možnosť očistenia od trestov za zlé činy človeka. Očistec je miesto alebo stav očisťovania. V očistci sú tie duše, ktoré zomreli v stave milosti posväcujúcej, teda bez ťažkého hriechu. Každý spáchaný hriech má totiž následok – trest, ktorý si musíme odtrpieť. Podľa sv. Tomáša Akvinského aj ten najmenší trest v očistci je väčší ako najväčšie utrpenie tu na zemi. Znásaním týchto trestov sa duša očisťuje. Každá duša po smrti nesmierne túži po Bohu. Aj hlavný trest v očistci spočíva v tom, že Ho nemôže uvidieť, hoci by veľmi chcela. Ďalší trest je v tom, že má výčitky voči sebe samej, pretože tento stav si privodila sama svojimi pokleskami. Časť trestov si môžeme odtrpieť už tu na zemi trpezlivým znásaním ťažkostí. Okrem toho existujú tzv. plnomocné odpustky, ktorými môžeme dosiahnuť úplné odpustenie trestov. V čase od 1.- 8. novembra môžeme tieto odpustky získať výlučne pre duše v

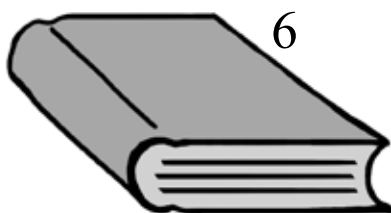
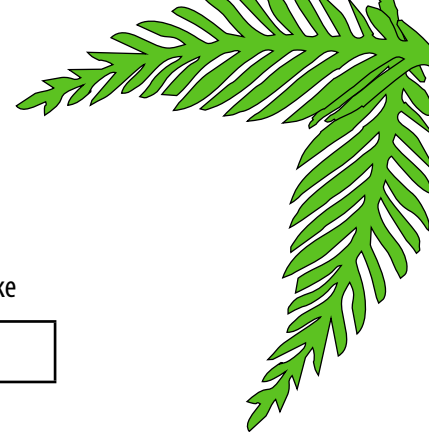
očistci. Ak ich niektorá duša na náš príhovor získa, ide rovno do neba.

„Ak chceš, aby sa Boh nad tebou zľutoval, maj ty zľutovanie so svojím bližným v očistci.“ (sv. Augustín). „K večnej blaženosti sme o to bližšie, o čo viac súcitu a lásky máme k dušiam v očistci.“ (sv. Hieronym) To sú výroky dvoch veľkých mužov Cirkvi. Aký je náš vzťah k dušiam, ktoré ešte nedosiahli večnú blaženosť? Pomáhame trpiacim dušiam? Prvé novembrové dni sú obdobím, kedy môžeme svoj postoj zmeniť či zdokonaľiť a pripojiť sa k celej putujúcej Cirkvi, ktorá nás vyzýva pomáhať tým, ktorí si sami pomôcť nemôžu. Lásku, ktorú prejavíme dušiam v očistci, dostaneme späť. Svätá Katarína povedala: „Keď som chcela od Boha získať nejakú milosť, prosila som duše v očistci, aby o to prosili v mojom mene. Na ich príhovor som vždy dostala to, o čo som prosila.“ A svätá Terézia z Avily uisťuje, že všetko, o čo prosila na príhovor duší v očistci, dostala. A svätý farár z Arsu raz jednému kňazovi povedal: „Keby sme vedeli, akú moc majú duše v očistci, a koľko milostí získavame od Boha na ich príhovor, nikdy by sme na ne vo svojich modlitbách nezabúdali. Modlime sa za ne, pretože ony prosia za nás.“

Jozef Dobrovič, kaplán

DEŤOM

Krížovka

Čo nepatrí do školy?

Odpoveď nájdete v tajničke

1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				

Písmenká

V šlabikári písmenka,
všetky pekne pospolu.
Ale čo sa stalo s nimi?
Veď sa všetky hádajú.

Vraj, ktoré je krajšie?
Ktoré zaujímavejšie?
Ktoré lepším zvukom znie,
ktoré pôvabnejšie?

Netreba sa hádať predsa,
veď ste samá krása.
Každé veľa znamená,
veď ste sestry, písmená!

PLÁNOVANÉ PODUJATIA

október - november 2016

2. 10. nedeľa Vyšné Hágy
10.00 Odpustová slávnosť

8. 10. sobota Nový Smokovec
8:00 kostol Mariánsky deň farnosti

15. 10. sobota Nový Smokovec, fara
Šarkaniáda pre deti

29.10. sobota Popradské pleso
11.00 Pietna spomienka na obeť hôr na Symbolickom cintoríne

30. 10. nedeľa Nový Smokovec, fara
14.30 Bál svätých a biblických postáv

2. 11. streda Nový Smokovec a Tatranská Lomnica, cintoríny
Spoločné zapálenie sviečky a modlitba za nenarodené deti

6. 11. nedeľa Dolný Smokovec
9.00 Odpustová slávnosť

20. 11. nedeľa Nový Smokovec, fara
8.30 – 12.00 darovanie krvi

20. 11. nedeľa
ukončenie roku Božieho milosrdenstva

Sv. omše na Skalnatom plese o 14.00
rímskokatolícke: 25. 9.; 9. 10; 23. 10;
gréckokatolícke: 18. 9; 2. 10; 16. 10; 30. 10.

Stretnutia pre deti:
Na fare každý piatok počas školského roku po detskej sv. omši

Stretnutia pre mládež:
Každú nedeľu počas školského roka
o 15.00 v telocvični ZŠ v Dolnom Smokovci
o 16.30 na fare

*Aktuálny program vo farských oznamoch
www.rkctatry.sk*

ŠTATISTIKA

jún - august

Do spoločenstva Cirkvi boli krstom prijatí

Martin Richter	Sára Valosová
Agáta Ohradková	Michal Demko
Tiffany Rose Hiernard	Nikola Vargová
Sebastian Peter Lalík	Samuel Augustín Porubský

Z našich radov odišli k Pánovi

Ctibor Mačák (Nová Polianka)
Anna Mešková (Tatranská Lomnica)
Žofia Galliková (Nový Smokovec)
Vojtech Knappek (Tatranská Lomnica)
Peter Kopčák (Tatranské Zruby)
Elvíra Brugošová (Poprad)
Ludmila Gálfyová (Dolný Smokovec)

Farská knižnica

Otvorená vždy v piatok po večernej sv. omši
a v nedeľu po dopoludňajších sv. omšiach

Vydáva: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vysoké Tatry. Šéfredaktorka: Monika Macuráková. Redakčná rada: Mgr. Róbert Tokár,
Mgr. Ján Dubecký, Mgr. Jozef Dobrovič, Peter Dziač, Zuzana Bradáčová. Cenzor: Mgr. Róbert Tokár.

Tlač: Tlačiareň Kubík Námestovo. Imprimatur: Mons. prof. ThDr. František Tondra, spišský diecézny biskup; BÚ 30. 3. 2004, č. 4/2004. S povolením OU,
odbor všeobecnej vnútornej správy v Poprade, reg. č.: 1/203. Adresa redakcie: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vysoké Tatry; Nový Smokovec 113;
062 01 Starý Smokovec; e-mail: ratolesttatry@gmail.com. www.rkctatry.sk. Redakcia si vyhradzuje právo výberu a úpravy príspevkov.

Náklad: 350 ks. Nepredajné. Fotografie internet a archív.